

چرا تمساح‌ها به خوردن سنگ علاقه دارند؟

بررسی‌های اخیر نشان می‌دهد که برخی رفتارهای غیرعادی در تمساح‌ها، همچون بلعیدن سنگ، ممکن است نقش کلیدی در سازگاری‌های فیزیولوژیکی آن‌ها ایفا کند.

به گزارش اقتصادسراسرآمد، زویمت نوشت: الیگاتورها یا تمساح‌های پوزه پهن در غذا خوردن سخت‌گیر نیستند. اگر فرصت پیدا کنند، انواع ماهی‌ها، پرندگان، لاک‌پشت‌ها، پستانداران کوچک و به ندرت، حتی انسان را هم می‌خورند. اما در میان چیزهای عجیب و غریبی که در معده آن‌ها پیدا شده است، سنگ هم دیده می‌شود.

بنابر گزارش ایسنا، دلایل زیادی وجود دارد که چرا حیوانات سنگ می‌بلعند. در این زمینه، دانشمندان این سنگ‌ها را گاسترولیت می‌نامند. برخی حیوانات برای خرد کردن غذا این کار را می‌کنند، بعضی برای جذب مواد معدنی مانند کلسیم، و برخی دیگر برای خلاص شدن از انگل‌ها.

برای برخی حیوانات آبی، انگیزه ممکن است به شناوری مربوط باشد. این ایده که خزندگان خانواده تمساحان برای سنگین تر شدن، سنگ می‌بلعند، نخستین بار توسط بومیان آمریکای جنوبی مطرح شده بود.

گروهی از دانشمندان دانشگاه یوتا برای آزمون این فرضیه قدیمی که تمساح‌ها برای سنگین‌تر شدن سنگ می‌بلعند، آزمایشی انجام دادند. آن‌ها هفت الیگاتور آمریکایی جوان (Alligator mississippiensis) را به آزمایشگاه آوردند و بررسی کردند که آیا خوردن سنگ‌ریزه‌ها روی رفتار شیرجه‌زدن آن‌ها تأثیر دارد یا نه.

آن‌طور که آی‌اف‌ال ساینس می‌نویسد، بدون وجود سنگ در معده، تمساح‌ها به‌طور میانگین کمتر از ۶ دقیقه زیر آب می‌مانند. اما پس از بلعیدن سنگ‌ها، میانگین مدت ماندن زیر آب حدود ۱۱ دقیقه شد. به بیان دیگر، تمساح‌هایی که سنگ خورده بودند، می‌توانستند ۸۸درصد بیشتر از آن‌هایی که معده خالی داشتند زیر آب بمانند.

پژوهشگران با توجه به نتایج خود این‌گونه پیشنهاد کردند که گاسترولیت‌ها به سنگین‌تر شدن بدن تمساح‌ها کمک می‌کنند و وزن اضافه اجازه می‌دهد حیوان بتواند ریه‌های خود را بدون آن‌که به سطح آب بیاید، منبسط کند. این تعادل برای آن‌ها برتری تاکتیکی ایجاد می‌کند: آن‌ها می‌توانند زمان بیشتری را زیر آب بمانند تا طعمه را تعقیب کنند یا هنگامی که شکار تقلا می‌کند، آن را زیر آب نگه دارند.

البته تمساح‌ها تنها موجوداتی نیستند که استراتژی سنگ‌خوری را به کار گرفته‌اند. دیرین‌شناسان فسیل‌های زیادی از خزندگان دریایی موسوم به پلسیوسورسانان مربوط به دوران ژوراسیک و کرتاسه پسین یافته‌اند که در حفره شکمی آن‌ها سنگ‌هایی حفظ شده است. تعداد این نمونه‌ها آن‌قدر زیاد است که احتمال تصادفی بودن آن بسیار کم است. این موضوع نشان می‌دهد حیوانات ممکن است از میلیون‌ها سال پیش از این روش غیر معمول برای کنترل شناوری استفاده کرده باشند.

گروه راهبردی-امید اسماعیلی – میانجی‌گری دو نالد ترامپ، رئیس‌جمهور ایالات متحده میان جمهوری آذربایجان و ارمنستان به نتیجه رسید. براساس توافق باکو و ایروان، ارمنستان حق انحصاری مدیریت گذرگاه زنگزور را برای ۹۹سال به آمریکا واگذار می‌کند. بنابراین گذرگاه جدید آذربایجان را به نخجوان متصل می‌کند و از خاک ارمنستان می‌گذرد، هر چند تحت مدیریت ارمنستان نخواهد بود. ترامپ این مسیر را «مسیر ترامپ برای صلح و شکوفایی جهانی» نامید.

به گزارش روزنامه اقتصاد سراسرآمد، این مسیر می‌تواند نقشه ژئوپلیتیک منطقه قفقاز را دگرگون کرده و معادلات ترانزیتی اوراسیا را به نفع بازیگران تازه تنظیم کند. برخی کارشناسان سیاسی منطقه قفقاز بر این باورند که ایسن گذرگاه می‌تواند سهم ایران را از ترانزیت منطقه تا ۳۰درصد کاهش دهد و مسیر ارتباطی مستقیم ایران با اروپا را محدود کند. این در حالی است که برخی تحلیل‌ها نیز حاکی از آن است که با ایجاد این کریدور جدید با نقش آفرینی آمریکا، ایران از مسیر مواصلاتی ترکیه به منطقه آسیای مرکزی حذف خواهد شد. علاوه‌بر این، دسترسی ایران به بازارها و همسایگان محدود می‌شود.

کاهش قابل توجه تردهای ترانزیتی در ایران به بروز تبعات اقتصادی و تجاری برای کشور منتهی خواهد شد. در درجه نخست آنکه، سهم ایران از درآمد ترانزیت منطقه کاسته خواهد شد. درهمین‌حال پیش‌بینی می‌شود هزینه حمل‌ونقل کالاها از مسیرهای جدید افزایش یابد. ایسن محدودیت جدید به‌خصوص با توجه به شرایط تحریمی کشور و محدودیت‌های موجود، علا تااب آوری تولید و تجارت را تحت‌تأثیر قرار خواهد داد.

اتصال نخجوان به جمهوری آذربایجان از طریق گذرگاه موسوم به «جاده ترامپ» می‌تواند ریسک‌های جدیدی را به اقتصاد ایران تحمیل کند. در صورت مسدودشدن مسیر زمینی ایران به اروپا، درآمد ایران از ترانزیت و صادرات کالا به اروپا کاهش خواهد یافت. همچنین ترکیه به‌طور مستقیم به جمهوری آذربایجان و از طریق این کشور به آسیای میانه متصل می‌شود. بنابراین عواید اقتصادی ترانزیت به کشورهای آسیای مرکزی نیز به جای ایران، نصیب ترکیه خواهد شد.

ایران مانع نفوذ آمریکادر قفقاز؟

روز شنبه بود که علی‌اکبر ولایتی، مشاور امور بین‌الملل رهبر معظم انقلاب اسلامی، در اظهاراتی صریح و قاطع نسبت به تلاش‌های برخی بازیگران خارجی، به‌ویژه ایالات متحده، برای نفوذ در منطقه حساس قفقاز جنوبی هشدار داد. او با تأکید بر اینکه «قفقاز جنوبی منطقه‌ای بی‌صاحب نیست»، به طرح ادعایی دونالد ترامپ، رئیس‌جمهور آمریکا، مبنی بر اجاره ۹۹ساله کریدور زنگزور و اکتش نشان داد و آن را توطئه‌ای علیه امنیت منطقه و منافع ایران توصیف کرد.

ولایتی در سخنان خود، قفقاز را یکی از حساس‌ترین نقاط جغرافیایی جهان دانسته و اعلام کرده بود که ایران، چه با همکاری روسیه و چه به تنهایی، مانع از تحقق طرح‌هایی خواهد شد که به تغییر نقشه ژئوپلیتیکی منطقه و تهدید امنیت آن منجر شود. او کریدور زنگزور را نه‌تنها یک گذرگاه تجاری، بلکه بخشی از استراتژی آمریکا و متحدانش برای مهار نفوذ ایران و روسیه و تقویت حضور ناتو در نزدیکی مرزهای شمالی

ایران دانست. به گفته ولایتی، این طرح با هدف تجزیه ارمنستان و قطع ارتباط ژئوپلیتیکی ایران با شمال و شمال‌غرب طراحی شده و از این‌رو با واکنش محکم ایران مواجه خواهد شد.مشاور

«سراسرآمد» گزارش می‌دهد؛

صداهای متضاد ایران به پروژه زنگزور

برنامه ایران و روسیه برای مقابله با نفوذ ناتو به قفقاز چیست؟

شدت با این پروژه مخالف بوده و روسیه نیز از آن انتقاد کرده است، در حالی‌که ترکیه به شدت موافق آن است. هر دو کشور درگیر این ماجرا بخشی از جمهوری‌های شوروی سابق بوده‌اند، اما در سال‌های اخیر روابط پرتنش با مسکو داشته‌اند. با رفع این مشکل، آمریکایی‌ها سالانه میلیاردها دلار از تجارت جدید سود خواهند برد. از سوی دیگر، روسیه و ایران و چین نفوذ خود را در بخشی از جهان که قلمرو خود می‌دانستند، از دست می‌دهند. ارمنستان در جریان مذاکرات با ایالات متحده، مخالفت دیرینه خود با این کریدور را کنار گذاشته است.

زمانی که استیو ویتکاف، فرستاده ویژه کاخ سفید در یک سفر غیرمنتظره از مسکو به باکو سفر کرد. ویتکاف این سفر را به درخواست دولت قطر انجام داد که او را تشویق کرد تا برای دستیابی به توافق تلاش کند. دولت ترامپ، نیکول پاشینیان، نخست‌وزیر ارمنستان را به این ایده سوق داد که با موافقت اجازه دادن به ایالات متحده برای توسعه کریدور ترانزیت، او یک دوست در واشنگتن –و یک سپر قدرتمند در برابر هرگونه تهاجم آینده توسط آذربایجان– به دست خواهد آورد. این مذاکرات کم‌سروصدا اکنون به یک توافق بسیار عمومی تبدیل خواهد شد. روز جمعه، ترامپ میزبان پاشینیان و الهام علی‌اف، رئیس‌جمهور آذربایجان در کاخ سفید بود تا آن را امضا کنند. همچنین ترامپ نوشت که «به این رهبران شجاع به خاطر انجام کار درست» برای مردم‌شان بسیار افتخار می‌کند.

تهدیدات منطقه‌ای و ژئوپلیتیکی

بسیاری از کارشناسان بر این باورند که فراتر از منافع اقتصادی، شکل‌گیری این کریدور عملاً به محاصره ژئوپلیتیکی ایران

می‌انجامد. جمهوری آذربایجان که هم‌زمان روابط نزدیکی با رژیم صهیونیستی، ناتو و ترکیه دارد، در حال ایفای نقش محوری در شکل‌دادن به یک ائتلاف ضدایرانی است. این روند با تلاش برای ایجاد مسیرهای زمینی از کردستان عراق و جنوب سوریه تا نزدیکی مرزهای ایران و همزمان تحریر اقوام مرزی از جمله ترک‌زبان‌ها و کردها، در حال تکمیل یک نقشه چندلایه برای تضعیف انسجام ملی و امنیت سرزمینی ایران است.

تحركات اخیر اسرئیل در شمال عراق، دیدارهای متعدد مقامات آذربایجانی با چهره‌های ضدایرانی و تلاش برای تقویت پایگاه‌های نظامی ناتو در قفقاز جنوبی، همگی نشانه‌هایی از راهبردی وسیع‌تر هستند؛ راهبردی که در آن، ایران نه‌تنها از مسیرهای شرق-غرب حذف می‌شود، بلکه به‌مرور از مسیرهای جنوب-شمال نیز کنار گذاشته می‌شود تا تنها گذرگاه‌های وابسته به اسرئیل، ترکیه و کشورهای عربی خلیج‌فارس، به عنوان مسیرهای رسمی اتصال هند و چین به اروپا باقی بمانند.

قره‌باغ محسوب می‌شود. هدف نهایی این پروژه، حذف ایران و روسیه از مسیرهای اصلی انتقال انرژی آسیای میانه به اروپا و گشودن مسیر جدیدی است که از سرزمین‌های تحت کنترل باکو، از طریق نخجوان و ترکیه به اروپا امتداد یابد. این مسیر نه‌تنها خطوط گازی مانند «تاپ» و «تاتاب» را تقویت می‌کند، بلکه هم‌راستا با سیاست بلندمدت غرب برای کاهش وابستگی اروپا به انرژی روسیه نیز هست. در این میان، ایران به عنوان مسیری سستی و امن برای ترانزیت شرق به غرب، عملاً به حاشیه رانده می‌شود؛ حاشیه‌ای که تبعات امنیتی و اقتصادی گسترده‌ای برای تهران خواهد داشت.

از زاویه نگاه ژئوپلیتیکی، تقویت کریدور زنگزور، معنایی جز به محاق بردن نقش راهبردی ایران در معادلات منطقه ندارد. ایران که در گذشته با ابتکاراتی مانند کریدور شمال-جنوب تلاش کرده بود تا جایگاه خود را در ترانزیت اوراسیا تقویت کند، حال با پروژه‌ای مواجه شده که می‌تواند عملاً نفوذش در قفقاز جنوبی را از بین ببرد. این در حالی است که در سوی مقابل، محور غربی-متشکل از آمریکا، ترکیه، اسرائیل و باکو در حال گسترش میدان عملیاتی خود است؛ محوری که علاوه‌بر اهداف اقتصادی، اهداف اطلاعاتی و امنیتی گسترده‌تری نیز دنبال می‌کند.

علی‌اصغر زرگر، تحلیلگر سیاست خارجی و استاد علوم سیاسی می‌گوید: در بحث حضور آمریکا در منطقه، به نظر می‌رسد اصل قضیه گسترش نفوذ ناتو است. احتمالاً در بخشی از این قرارداد صلح؛ درباره راه زنگزور از طریق جنوب ارمنستان برنامه‌ریزی‌های ویژه انجام شده، چراکه از مدت‌ها قبل قرار بود کنسرسیومی تشکیل شود و آن کنسرسیوم راه ارتباط را بسازد، هر چند ارمنستان مخالف چنین چیزی بود.

واکنش رسمی دستگاه دیپلماسی ایران

ولایتی در حالی نسبت به مقابله قطعی ایران با کریدور زنگزور هشدار داده است که در بیانیه وزارت امور خارجه ایران به عنوان موضع رسمی کشور هیچ نشانی از تهدید کشورهای همسایه دیده نمی‌شود. از سوی دیگر، اظهارات ولایتی در حالی مطرح شده که پیش‌تر ایران در سطوح عالی نسبت به تغییر مرزها و ژئوپلیتیک منطقه هشدار داده بود، اما در طرح اخیرى که با وساطت رئیس‌جمهور آمریکا مورد توافق قرار گرفته به شکلی زیرکانه حاکمیت ارمنستان بر این منطقه مورد تأیید قرار گرفته، هر چند دغدغه طرف آذربایجانی نیز برطرف شده است.

وزارت خارجه جمهوری اسلامی ایران درخصوص تحولات منطقه قفقاز و روند صلح بین جمهوری آذربایجان و ارمنستان در دیدار سران این دوکشور در کاخ سفید با ترامپ، بیانیه‌ای صادر کرد. در بیانیه وزارت امور خارجه آمده است: «جمهوری اسلامی ایران با دقت روندهای جاری در منطقه قفقاز جنوبی را دنبال می‌کند و با هر دو کشور همسایه، جمهوری آذربایجان و جمهوری ارمنستان، درخصوص این تحولات در ارتباط است. بدون تردید صلح و ثبات در منطقه قفقاز به نفع همه کشورهای منطقه است. جمهوری اسلامی ایران با استقبال از نهایی شدن متن توافق صلح توسط دوکشور، این تحول را گامی مهم در تحقق صلح پایدار در منطقه ارزیابی می‌کند. در عین حال نگرانی خود را از پیامدهای منفی هرگونه مداخله خارجی به هر شیوه و شکلی، به‌ویژه در مجاورت مرزهای مشترک که مخل امنیت و ثبات پایدار منطقه باشد ابراز می‌دارد.»

در بخش دیگری از بیانیه وزارت امور خارجه کشورمان آمده است: «جمهوری اسلامی ایران ضمن تأکید بر اتخاذ تمامی تدابیر سیاسی، حقوقی و اقتصادی برای تأمین حقوق و منافع ملی خود، باور دارد که ایجاد مسیرهای ارتباطی و رفع انسداد شبکه‌های مواصلاتی زمانی در خدمت ثبات، امنیت و توسعه اقتصادی ملت‌های منطقه خواهد بود که در چارچوب منافع متقابل، رعایت حاکمیت ملی و تمامیت ارضی کشورهای منطقه و بدون مداخلات خارجی باشد. جمهوری اسلامی ایران آماده تداوم همکاری‌های سازنده و مبتنی بر منافع متقابل با هر دوکشور جمهوری آذربایجان و جمهوری ارمنستان برای صیانت از صلح و ثبات و توسعه اقتصادی منطقه از طریق همکاری‌های دو جانبه و منطقه‌ای، همچون سازوکار ۳+۳+۳ است.»

همسایه شدن ناتو با روسیه و ایران

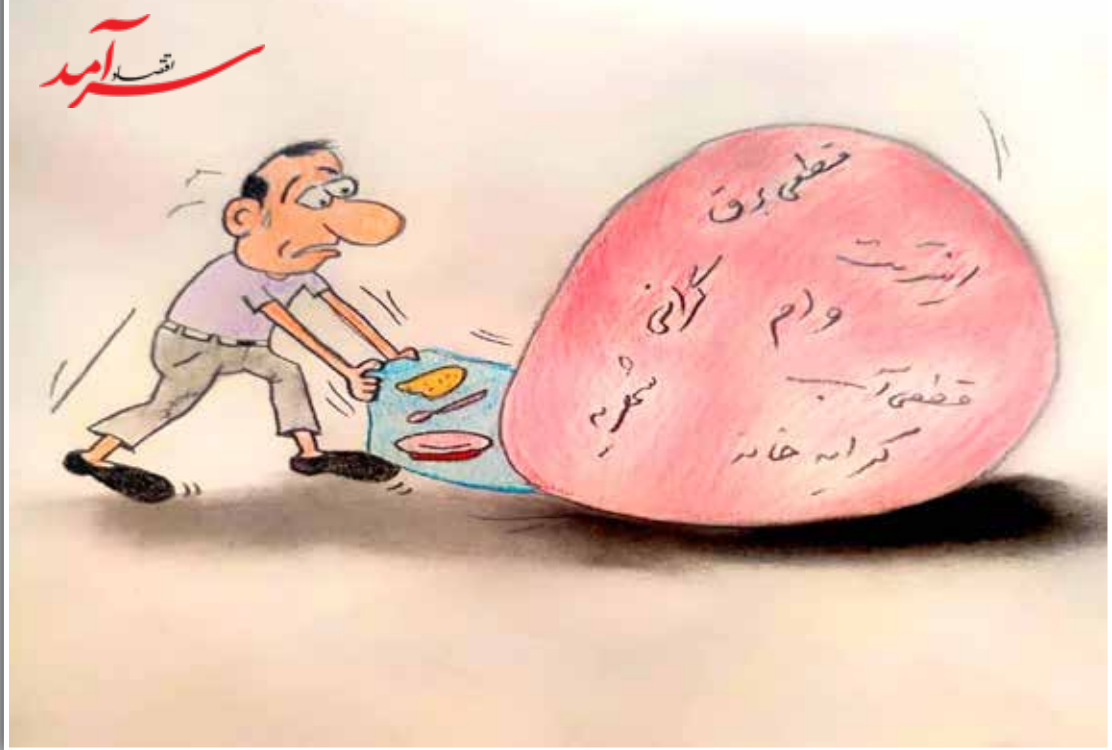
پروژه زنگزور از نظر راهبردی، یکی از ابزارهای نوین آمریکا برای تقویت جای پایش در قفقاز جنوبی پس از جنگ دوم

بدون شرح

عکس: اصغر بشارتی

بدون شرح...

فریبا عزیز ی - اقتصاد سراسرآمد